at der skulde være nogen stor Forskel, da Fordringerne stadig bliver strengere paa alle Samfundstrin. Det kunde da maaske have nogen Interesse at skildre en ung Mands Liv indenfor den Klasse, hvortil jeg hører; det vil da formodentlig blive klart, at seksuelle Rørelser, for ikke at tale om Udskejelser, næppe har Rimelighed for at komme til at spille en Rolle der.

Altsaa: Vor unge Mand er Akademiker. Han har lige forladt Skolen og kommer til København for at studere. Opfyldt af Beundring for menneskelig Tænkning og menneskeligt Snille, saaledes som Naturvidenskaberne har vist ham vor Erkendelses Udvikling, bærende i sit Hjerte de uudslettelige Billeder af mandigt Mod og Handlekraft, som Historien har oprullet for ham, træder han nu paa een Gang stolt og benovet, ind i det nye Liv, der aabner sig for ham, hvor det gælder selvstændig at arbejde videre. For ham ligger i vid Synskreds Tænkningens og Forskningens umaadelige Hav, hvor nu ogsaa han skal føre sin lille Skude ud og prøve den stolte, men brydsomme Fart. I et kort Spand af Aar skal han sætte sig ind i, hvad de klareste Hoveder i de henfarne Tider har tænkt og udfundet i det Fag, han vælger sig; han skal tænke det igennem, blive Herre over det og kunne bevæge sig frit og sikkert i det. Men foruden dette faglige Arbejde er der noget andet, der melder sig og ikke kan afvises, hvis hans Liv ikke skal blive forhutlet.

Det er Trangen til at danne sig en Livs- og Verdensanskuelse. Og den skal dannes frit og selvstændigt, ikke modtages paa Autoritet eller paa anden Haand; kun det selvstændig erkendte er i Stand til at bære et Menneskeliv. Alt det tager Tid. Han maa endda være glad, om han ikke bliver søvnløs. Selskabsliv kender han ikke noget til. Adam Homos vilde Liv har aldrig været typisk for Studenter. Unge Damer kommer han sjælden i Berøring med. Det kan ske, at han i en Jernbanekupé eller paa et Dampskib, under sine Feriebesøg til Hjemmet, ved en tilfældig Anledning kommer i Samtale med en ung Pige. En ny Verden vil da aabne sig for ham, en Verden af hverdagslig Hygge og Hjemlighed, idet den unge Pige fortæller om sine huslige Beskæftigelser, sin Familie, sine Blomster, sine Veninder. Han vil beundre den Lethed og Naturlighed, den Sikkerhed, hvormed hun fører Samtalen, medens han selv i sød Betagethed lytter til hende og næppe kan forme sine Ord, saa stærkt banker hans Hjerte, saa forvirret er han i sit Sind ved at staa overfor saa yndefuld og fin en Skabning. Hans Stemning overfor hende er som en Tilbedelse — men ved næste Station stiger hun ud, inden han har faaet samlet sig til at spørge om hendes Navn; eller maaske har han ikke en Gang tænkt paa at gøre det, han er bange for at give sig hen til noget saa nyt, der ængster ham trods al dets Sødme.

Saaledes, mener jeg, former sig en Students Liv. Hvor er det nu rimeligt, at der her skulde blive Plads for erotiske Vidtløftigheder?

Tilbage staar de mange forskellige Klasser af andre unge Mænd, hvis Liv har et mere praktisk Tilsnit. Men om dem alle vil det dog sikkert gælde, at Arbejdet, det solide og ærlige Arbejde, optager dem i den Grad, at de ser med Ringeagt paa dem, der lader fem være lige og giver sig simple Tillokkelser i Vold.

Saa være da dette lille Indlæg givet, for at de unge Piger ikke skal se altfor mistrøstigt paa deres vordende Bejlere. Thi Bejler vil den unge Mand, hvis Billede jeg her flygtigt har tegnet, sikkert blive, naar han har kæmpet de trange Ungdomsaar igennem, og Livet ligger klart og sikkert for ham.

G. S.

* * *

At min Artikel om Karen Bornemann har fremkaldt en Modsigelse af den Art, som ovenstaaende fra en ung Mand, kan kun af Hjertet glæde mig.

Men jeg har ikke tegnet det Billede af Mændene, som G. S. mener. Naar jeg siger, at „løse Forbindelser mellem unge Mænd og Kvinder findes i store Kredse i København", saa taler jeg her om Mænd og Kvinder i visse Kredse, og det støtter sig paa Kendsgerninger; men jeg burde maaske hellere have sagt: i visse Kredse, ikke i store Kredse.

Hvad den anden Sætning — at „Mændene levede og fandt sig berettigede til at leve i Flergifte" — angaar, da fremkommer den, hvor jeg taler om de Mænd, som levede efter den gamle Kønsmoral, og G. S. vil dog næppe kunne nægte, at Samfundet har tilladt og desværre tildels endnu tillader en helt forskellig Kønsmoral for Mænd og Kvinder, saaledes som Bjørnson skildrer det i sit udmærkede Skuespil „En Handske".

Det har ingenlunde været min Mening at tale nedsættende om Mændene. Jeg har kun ønsket for de unge Kvinder at pege paa den store Opgave, der ligger for dem, hvis de forstaar Tidens Kald og ikke lader sig daare af falsk Tale om Frihed, og for de unge Mænd har jeg villet pege paa den nye Kønsmoral, der dæmrer ude i Kimingen og giver Løfter om en Lykke i Forholdet mellem Mand og Kvinde, som i Fortiden kun ganske enkelte har kendt.

I det tiltalende Billede, som G. S. tegner af en ung Akademiker i København — øjensynlig en af de bedste unge Mænd, en, som tager Livet alvorligt — savner jeg netop kun den unge Kvinde, eller rettere: jeg tilfredsstilles ikke af den unge Piges Fortællinger „om sine huslige Beskæftigelser, sin Familje, sine Blomster, sine Veninder".